

1412

Cantin (PS 6)

(ALDC, IX, 2009. *Cantin* [PS 6])

La persona 6 del present de subjuntiu del llat. CANTARE era CANTENT, origen del cat. ant. *cant[e]n*, forma mantinguda en la major part del cat. occ. i que en cat. or., des del s. XIII, per neutralització sistemàtica de la *e* final àtona, va passar a *cant[ə]n* 3, 7, 13, 80, que trobem també en verbs dels grups II i III (*baten* < BATTANT, *senten* < SENTIANT), però que per la coincidència amb les desinències del present d'indicatiu (*cant[ə]n* = PI 6 i PS 6), des del s. XVI es va iniciar un canvi cap a *càntien* 82, 133 (i *fàcien*, *dúguien*, etc.), probablement convertit en *càntiguen* (veg. una altra forma verbal, *tròpiguen* 30), i que aviat va perdre la vocal

final i va esdevenir *cantin* (cf. mapes 1407 i 1409). *Cànt[o]n*, d'una part important del nord-occ., que segueix l'estructura desinencial de *canto*, *cantos*, *canto*, presenta una desinència en -o iniciada per assimilació a verbs amb radical en o tònica (tipus *mostra*, *mostren* → *mostro*, *mòstron*). Són formes normatives *cantin* (model *portin*), des del DOrt, 1917, i *canten* (model *porten*), des de Fabra, 1918 (pàg. 70), acollides per la GIEC (pàg. 276) i considerades pròpies de l'àmbit general per la PEOLC *Morfologia*, mentre que proposa que no són recomanables les formes *cànton* i *càntiguen* (pàg. 26-27).

